

Súd: Okresný súd Námestovo
Spisová značka: 8C/65/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5811204196
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martin Štubniak
ECLI: ECLI:SK:OSNO:2015:5811204196.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Námestovo samosudcom Mgr. Martinom Štubniakom v právnej veci žalobcu: Z. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., K. XXX, právne zastúpený: JUDr. Róbert Slamka, advokát, Dolný Kubín, Radlinského 1735/29, proti žalovanej: W. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX, právne zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. ŠKERDA, s.r.o., Dolný Kubín, Radlinského 49, IČO: 36 858 501, v konaní o zaplatenie 18.697,21 Eur, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 1.121,50 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 2.541,76 Eur, a to ich zaplatením právnomu zástupcovi žalovanej Advokátska kancelária JUDr. ŠKERDA, s.r.o., Dolný Kubín, Radlinského 49, IČO: 36 858 501, v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť štátu trovy konania vo výške 48,92 Eur ich zaplatením na účet tunajšieho súdu v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 27.07.2011 žalobca žiadal uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť čiastku 18.697,21 Eur a trovy konania.

Tunajší súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 21.12.2012 tak, že žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 1.121,50 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 1.587,66 Eur k rukám jej právneho zástupcu. Rozsudok čo do merita veci odôvodnil nasledovne:

„Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 27.07.2011 žalobca žiadal zaviazat' žalovanú na zaplatenie čiastky XX.XXX,XX Eur a trov konania s odôvodnením, že so žalovanou ako poloviční podieloví spoluvlastníci odpredali manželom Y. byt č. XX na A. ulici č. XXX/XX v G. za kúpnu cenu 43.152,- Eur. Časť kúpnej ceny v sume 32.769,24 Eur bola vyplatená na účet žalovanej, ktorá mu však nevyplatila žalovanú čiastku pripadajúcu na jeho podiel po odpočítaní nákladov 500,- Eur na realitnú kanceláriu, čiastky 1.687,35 Eur pripadajúcej na jeho dlh v A. bytovom družstve a čiastky 691,44 Eur ako jeho ďalšieho dlhu.

Súd v súlade so žalobným návrhom vydal vo veci dňa 22.02.2012 platobný rozkaz, voči ktorému podala žalovaná včas odôvodnený odpor. Namietala, že pri predaji bytu sa so žalobcom dohodli, že finančné prostriedky získané z predaja bytu sa použijú na úhradu záväzkov, na kúpu iného bytu a na kúpu určitých vecí a na úhradu výdavkov ich spoločných detí L. a M.. V súlade s dohodou a so súhlasom žalobcu finančné prostriedky aj použila.

Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými účastníkmi konania, súvisiacim spisom Správy katastra G. č. V XXXX/XX, výsluchom účastníkov a ich detí ako aj svedkyne K. M. a zistil nasledovné:

Nebolo sporné, že žalobca a žalovaná ako poloviční podieloví spoluvlastníci odpredali predmetný byt manželom Y. kúpnu zmluvou zo dňa XX.XX.XXXX zakladovanou v katastri nehnuteľností pod č. V XXXX/XX za kúpnu cenu 43.152,- Eur.

Podľa kúpnej zmluvy podpísanej účastníkmi konania dňa 24.07.2009 bola kúpna cena splatná v deviatich častiach. Bolo nesporné, že kúpna cena bola kupujúcimi riadne zaplatená spôsobom dohodnutým v kúpnej zmluve s tým, že siedma časť kúpnej ceny vo výške 32.769,24 Eur bola kupujúcimi vložená v hotovosti na účet žalovanej dňa 24.07.2009, o čom svedčí aj výpis z účtu žalovanej.

Z výpovedí účastníkov konania a z predložených súdnych rozhodnutí vyplynulo, že v čase predaja bytu boli v rozvodovom konaní a od júla roku 2009 už nebývali v spoločnej domácnosti. Ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 06.08.2009, č.k. 0C/4/2008-67 v spojení s uznesením Krajského súdu sp. zn. 7Co/305/2009 zo dňa 30.12.2009.

Žalobca na pojednávaní uviedol, že požaduje iba polovicu z kúpnej ceny, na ktorej boli so žalovanou dohodnutí. Popieral, že by niekedy povedal, že ponecháva peniaze žalobkyni či deťom. Pred predajom bytu v ňom bývali a rozhodli sa ho predať, lebo už nevedeli spolu vydržať. Na otázku súdu uviedol, že polovica kúpnej ceny sa neprevádzala na jeho účet lebo v tom čase žalovanej veril a v podstate sa s ňou ani nechcel rozvádzať. Stále dúfal, že sa k nemu žalovaná vráti a preto od nej peniaze hneď nežiadal.

Žalovaná vypovedala, že v čase rozvodového konania žili síce so žalobcom v predmetnom byte, no oddelene v dvoch miestnostiach. Jedného dňa prišiel za ňou žalobca, aby rýchlo predávali byt, lebo po ňom idú exekútori. Byt najskôr skúšala predať na inzerát, neskôr požiadala o predaj realitnú kanceláriu, cez ktorú do mesiaca byt predali. Žalobca mal v čase predaja svoj podnikateľský účet. Deti chceli zostať v G., dcéra v tom čase maturovala, syn bol študentom strednej školy a teda bolo dočasným riešením, aby sa kúpil menší byt. Žalobca opakoval, že nič z bytu nechce, že má strašne rád deti a ju, že ich miluje a aby peniaze použila na kúpu bytu pre deti. Neustále opakoval, aby si prostriedky z predaja bytu ponechala, aby vyplatila jeho dlhy a aby si ponechala peniaze na náklady detí spojené so štúdiom a na kúpu bytu pre nich. Do bodky splnila na čom sa dohodli, kúpila byt a tento následne na deti previedla. Po rozvode ju žalobca dva roky nekontaktoval, nežiadal od nej žiadne financie a teda bol ústretový a vedomý si toho, že zlyhal a že deťom chce aspoň niečo zanechať.

Tvrdenie žalovanej o zakúpení bytu je podložené kúpnu zmluvou s Q. C. zo dňa 21.07.2009, od ktorej žalovaná za sumu 19.916,- Eur odkúpila dvojizbový byt v G., ktorý následne previedla po polovici na spoločné deti účastníkov konania L. K. a M. K. darovacou zmluvou, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený dňa XX.XX.XXXX pod č. V XXXX/XX.

Z výpovede matky žalovanej K. M. vyplynulo, že z rozprávania dcéry vie, že raz prišiel žalobca domov a povedal, že po ňom idú traja exekútori pre nesplatené úvery a aby rýchlo predala byt. Žalobca sľuboval deťom aj žalovanej, že tú jeho polovicu im nechá na kúpu bytu, aby mali všetci traja kde bývať a on pôjde do podnikajú. Potvrdila, že čiastka pripadajúca na podiel žalobcu mala byť použitá na zakúpenie bytu, na dlhy a časť mala zostať deťom. Obidvaja sa dohodli, že polovica kúpnej ceny pôjde na účet žalovanej a ona s ňou bude disponovať.

Svedok M. K. vypovedal, že byt museli rodičia predať z dôvodu, že obaja mali nejaké dlhy a tie sa museli vyplatiť. Byt sa predával dosť dlhý čas, nakoniec sa niekto našiel, kupujúci poslali peniaze na matkin účet a zároveň poskytli čas na kúpu nového bytu asi týždeň. Kúpil sa terajší byt, ktorý je písaný na neho a jeho sestru, pretože sa rodičia nejak dohodli a to proste tak, že sa zakúpi iný byt, vyplatia sa dlhy, ktoré obaja majú a zvyšok sa použije na ich záležitosti ako detí, napr. nájom sestry v Anglicku, ktorá tam študovala, veci do školy, na vodičák, sestre na notebook. Na otázku súdu svedok uviedol, že nemá vedomosť či otec žiadal od mamy peniaze, ktoré jej prišli na účet z predaja bytu, ale vyslovil názor, že pokiaľ by peniaze otec chcel, dal by si ich poslať na svoj účet. Jemu otec osobne nehovoril, aby sa jeho polovica použila na zakúpenie bytu a ich osobné potreby, ale sem-tam to začul, keď sa rodičia rozprávali

v chodbe a určite to počula aj sestra. Potvrdil, že s peniazmi disponovala matka a prispievala mu z nich na jeho výdaje súvisiace so štúdiom na strednej škole. Nevedel presne povedať, čo počul na chodbe z rozhovoru rodičov, ale zhruba vie povedať to, že sa rozprávali o tom, že musia zaplatiť dlhy, lebo otec mal nejaké dlhy a išli po ňom už exekútori, čiže naliehal na predaj bytu, zaplatia sa dlhy aj mamine, kúpi sa nový byt, otec pôjde do podnájmu a za zvyšné peniaze sa má o nich matka postarať.

Dcéra účastníkov L. K. vypovedala, že byt museli predávať, lebo po otcovi išli exekútori a potom si museli hľadať menší byt. Vyslovila vedomosť o tom, že rodičia sa dohodli, že všetky peniaze za predaj bytu pôjdu na matkin účet a následne jej a bratovi kúpi matka ďalší byt. Mama vtedy už mala dom v J. ale oni potrebovali bývať v G.. Museli sa vyplatiť ešte otcove dlhy a vo zvyšku boli peniaze použité na potreby ich ako detí. Vyjadrila sa, že žili v jednej domácnosti takže počula, že sa takto rodičia dohodli, pretože sa o tom rozprávali a trvalo to niekoľko mesiacov, neudialo sa to iba zo dňa na deň. Počula ako otec vravel, aby si všetko nechali a že pôjde do podnájmu a otec vlastne stále tvrdil, že nechce z predaja bytu nič. Síce sa v tej dobe veľmi nerozprávali, ale počula to, čo otec mame hovoril. Otec nežiadal od matky peniaze, lebo sa tak dohodli a matka urobila všetko v súlade s ich dohodou. S peniazmi pripadajúcimi na otcov podiel disponovala matka. Tak svedkyňa ako aj jej brat uviedli, že druhý byt sa kupoval najskôr na matku, lebo brat nemal vtedy 18 rokov a ona v tom čase bola v Anglicku.

Vyhodnotiac vykonané dôkazy v zmysle ust. § 132 Občianskeho súdneho poriadku prihliadajúc súčasne na to, čo počas konania uviedli účastníci mal súd za preukázané, že žalobca skutočne v súvislosti s predajom bytu prejavil neformálne svoju vôľu darovať žalovanej ako svojej vtedajšej manželke peňažné prostriedky z predaja spoločného bytu. Svedčí o tom celý rad dôkazov a tvrdení. Najskôr treba poukázať na fakt, že žalobca podal túto žalobu dlho potom, čo kupujúcimi boli peňažné prostriedky za odpredaj bytu vyplatené, pričom ani jeden z dôkazov vykonaných v konaní nepreukazuje, že by žalobca požadoval od žalovanej svoju čiastku kúpnej ceny niekedy pred podaním žaloby. Žalobca poukazoval na e-mail, ktorý mal zasláť niekedy v polovici roku 2011 svojmu právnenému zástupcovi, faktom však je, že v zásade dva roky od odpredaja bytu nepodnikal žiadne právne kroky na to, aby tieto finančné prostriedky od žalovanej získal. Síce to odôvodňoval tým, že si myslel, že sa k nemu žalovaná ešte vráti, no práve toto jeho vyjadrenie je nepriamym dôkazom o jeho motivácii ponechať žalovanej svoju časť kúpnej ceny i vzhľadom na potrebu zabezpečiť ich spoločné deti. K náprave vzťahov v manželstve nedošlo, práve naopak manželstvo účastníkov bolo v roku 2010 rozvedené a pokiaľ ani do súčasnosti účastníci vzájomný vzťah neobnovili, je len pochopiteľné, že žalobca si svoje slová o ponechaní prostriedkov žalovanej „rozmyslel“ a podal túto žalobu, a to zrejme predovšetkým vychádzajúc z faktu, že žiadna písomná dohoda takéhoto obsahu neexistuje. Ako ináč si totiž možno vysvetliť vyjadrenie žalobcu, ktorý viackrát požadoval, aby žalovaná v konaní predložila doklad o darovaní peňazí. Ďalej súd vychádzal z obsahu samotnej kúpnej zmluvy, ktorou došlo k prevodu spoločného bytu, kedy práve najväčšia siedma časť kúpnej ceny bola zaplatená na účet žalovanej. Žalobca nijak nespochybnil, že v tom čase mal svoj vlastný bankový účet. Pokiaľ by sa peňažných prostriedkov skutočne nezriekol v prospech žalovanej, nepochybne by aj v kúpnej zmluve trval, aby jeho podiel bol poslaný na jeho vlastný účet. Ako vyplynulo z výpovedí matky žalovanej i účastníkov, už vtedy boli vzťahy medzi nimi ako manželmi narušené, bývali každý vo vlastnej izbe a preto súd neuveril tvrdeniu žalobcu, že peniaze išli na účet žalovanej lebo jej veril. Sám žalobca sa totiž pred súdom vyjadril, že byt sa predával, lebo „už spolu nemohli vydržať“, čo je síce v rozpore s vyjadreniami svedkov o tom, že byt sa predával z dôvodu hroziacich exekúcií ale zasa sa tu v súvisi s ostatnými dôkazmi ponúka iba logické vysvetlenie o poukázaní prostriedkov na účet žalovanej z dôvodu, že žalobca peniaze nechcel a preto ich prenechal žalovanej, ktorá ich následne použila na kúpu druhého bytu pre deti a ich potreby. Tiež je faktom vyplývajúcim z kúpnej zmluvy, ktorou došlo k predaju spoločného bytu, z výpovedí detí účastníkov i matky žalovanej, že časť kúpnej ceny sa použila na úhradu dlhov a tak vzhľadom na už vykonané dôkazy súd považoval za nadbytočné vykonávať ešte ďalšie listinné dôkazy (č.l. 136 až 241) navrhované žalovanou stranou na preukázanie toho, že aj zvyšok prostriedkov bol takpovediac „do koruny“ použitý na úhradu potrieb spoločných detí účastníkov L. a M. K.. L. K. potvrdila, že sa rodičia dohodli na kúpe bytu, úhrade dlhov a úhrade ich potrieb ako detí, pričom M. K. sa vyjadril v zásade rovnako, pričom i keď by súd mal dať za pravdu strane žalobcu, že tieto nič konkrétne nepočuli, niet pochýb, že v tom čase už v zásade ako dospelé deti žijúce so svojimi rodičmi v spoločnej domácnosti museli mať a podľa názoru súdu aj skutočne mali vedomosť o tom ako ich rodičia - najmä otec, chcú naložiť s prostriedkami obdržanými z predaja bytu. V konečnom dôsledku obe deti účastníkov konania podľa názoru súdu nielen vzhľadom na časový odstup ale aj vzhľadom na spôsob, akým došlo k prenechaniu peňazí ich otcom matke ani nemohli povedať, že v konkrétny deň sa otec s matkou dohodli na prenechaní peňazí. Podľa názoru súdu stav aký nastal

medzi účastníkmi konania v súvislosti s peniazmi získanými z predaného bytu pomerne výstižne opísala dcéra účastníkov L., ktorá sa vyjadrila, že otec stále tvrdil, že z predaja bytu nič nechce. Súd nemal dôvod neveriť pravdivosti jej výpovede, pretože i keď označila svoj vzťah k nemu za narušený, jej v skutočnosti kladný vzťah k otcovi bol na pojednávaní dokumentový tým, že bolo na nej zreteľné značné citové pohnutie pri opise zažitej minulosti, pri ktorom používala označenie otca ako „tatino“. Napokon o tom, že žalobca prenechal žalovanej celú sumu, ktorá by mu z predaja bytu prináležala svedčí aj to, že celú dobu s vyplatenými prostriedkami disponovala žalovaná v prospech spoločných detí, čo žalobca v konaní ani nespochybňoval.

Podľa § 35 ods. 1 Obč. zákonníka platí, že prejav vôle sa môže urobiť konaním alebo opomenutím, môže sa stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť.

Podľa názoru súdu potom vzhľadom na vykonané dôkazy žalobca svojim správaním sa pred predajom i po predaji bytu dal nepochybne najavo svoju vôľu, že prenecháva žalovanej zvyšné finančné prostriedky pripadajúce na jeho podiel po odpočítaní dlhov. Takýmto konkludentným spôsobom došlo z jeho strany k návrhu na uzavretie zmluvy (§ 43a Občianskeho zákonníka), ktorý rovnako konkludentným spôsobom žalovaná aj prijala (§ 43c Občianskeho zákonníka). Tým došlo medzi účastníkmi k vzniku darovacej zmluvy, ktorej podstatou je dobrovoľnosť a bezodplatnosť a Občiansky zákonník ju upravuje v § 628 ods. 1 tak, že darovacou zmluvou darca niečo bezplatne prenecháva alebo sľubuje obdarovanému a ten dar alebo sľub prijíma. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia platí, že darovacia zmluva musí byť písomná ak je predmetom daru nehnuteľnosť a pri hnutelnej veci ak nedôjde k odovzdaniu a prevzatíu veci pri darovaní. Vyššie uvedený neformálny spôsob vzniku darovacej zmluvy medzi účastníkmi bol prípustný a nevyžadovala sa na jej uzavretie žiadna špecifická (písomná) forma, pretože jej predmetom boli finančné prostriedky a tieto už boli v dispozícii žalovanej. Súd preto v konaní nemal preukázané, že žalovaná sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka tým, že bez právneho dôvodu obdržala za odpredaný byt po odpočítaní dlhov väčšiu čiastku aká by jej náležala podľa § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako polovičnej podielovej spoluvlastníčke. Žalovaná si ponechala zvyšok vyplatenej kúpnej ceny na základe platného právneho úkonu, ktorým bola v danom prípade darovacia zmluva a teda neexistuje jej povinnosť zaplatiť žalovanú čiastku žalobcovi podľa § 451 ods. 1 a § 456 Občianskeho zákonníka. Súd preto žalobu zamietol. Záverom súd k námietke premĺčania dodáva, že v zásade nemožno vylúčiť jej dôvodnosť, pokiaľ už pri podpise kúpnej zmluvy dňa XX.XX.XXXX mal žalobca vedomosť o vložení peňazí kupujúcimi na účet žalovanej (a teda žaloba bola podaná po uplynutí dvojnásobnej subjektívnej premĺčacej doby podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), no pre posúdenie jej dôvodnosti by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie (minimálne vypočutím manželov Y.), ktoré vzhľadom na vznesenie námietky až v záverečnej reči vykonané nebolo a nebolo potrebné už vzhľadom na preukázanú neexistenciu nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia.“

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 30.10.2014 č.k. 8Co/162/2014-301 rozsudok zrušil a vec vrátil tunajšiemu súdu na ďalšie konanie z nasledovných dôvodov:

„V preskúmvanej veci sa žalobca domáhal na žalovanej zaplata sumy 18.697,21 eur z titulu nevyplatenia podielu z kúpnej ceny (43.152 eur) ohľadom bytu, ktorého boli podielovými spoluvlastníkmi v 1-ici t.j. sumy 21.576 eur po odpočítaní určitých záväzkov (500 eur - náklady na realitnú kanceláriu, ktorá predaj sprostredkovala, 1.687,35 eur - dlh u stavebného bytového družstva, 691,44 eur - piata časť kúpnej ceny vyplatená na dlh žalobcu).

Plnenie bez právneho dôvodu je jednou zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia, ktorej dôsledkom je povinnosť vydať všetko, čoho bolo plnením pri absencii právneho titulu nadobudnuté. O prospech získaný plnením bez právneho dôvodu sa jedná v prípade, že právny dôvod prijatia plnenia od začiatku chýbal. Právnym dôvodom k plneniu môže byť zmluva, povinnosť zo zákona a pod.

Posúdenie, či medzi účastníkmi ide o vzťah z bezdôvodného obohatenia, závisí na naplnení znakov skutkovej podstaty hmotnoprávnej normy - ustanovenie § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Týmto znakmi je jednak skutočnosť, že obohatený získal majetkový prospech, t. j., že mu bolo plnené, a ďalej, že pre získanie tohto majetkového prospech chýbal na jeho strane právny dôvod. Pri naplnení oboch týchto znakov mu vzniká povinnosť vydať to o čo sa bezdôvodne obohatil, a právo toho, na ktorého úkor k obohateniu došlo, požadovať vydanie tohto plnenia (§ 456 Občianskeho zákonníka).

Žalovaná v konaní potvrdila, že peňažné prostriedky z kúpnej ceny boli vyplatené na jej peňažný účet. Za tohto stavu bolo na žalovanej, aby preukázala existenciu právneho titulu, ktorý by ju oprávňoval peniaze žalovaného ako podielového spoluvlastníka si ponechať. Žalovaná sa bránila uzavretím ústnej dohody so žalobcom pri predaji bytu o tom, že peňažné prostriedky získané za predaj bytu sa použijú na úhradu záväzkov, na kúpu iného bytu, určitých vecí a úhradu určitých výdavkov detí. V súlade s touto dohodou a súhlasom žalobcu finančné prostriedky žalobcu podľa nej aj použila.

Okresný súd žalobu žalobcu o zaplatenie peňazí z titulu bezdôvodného obohatenia zamietol keď konštatoval, že žalobca skutočne v súvislosti s predajom bytu prejavil neformálne svoju vôľu darovať žalovanej ako svojej vtedajšej manželke peňažné prostriedky z predaja spoločného bytu. Žalovaná si preto opodstatnene ponechala zvyšok vyplatenej kúpnej ceny na základe darovacej zmluvy v zmysle ustanovenia § 628 Občianskeho zákonníka. Neexistovala preto povinnosť žalovanej zaplatiť žalovanú čiastku žalobcovi z titulu bezdôvodného obohatenia.

Žalobca v odvolaní namietal vyhodnotenie vykonaných dôkazov súdom a nepreukázal v konaní to, že neformálne prejavil svoju vôľu darovať žalovanej peňažné prostriedky z predaja spoločného bytu.

Darovacia zmluva vzniká súhlasným prejavom vôle darcu a obdarovaného. Darovacou zmluvou darca prenecháva alebo sľubuje bezplatne prenechať obdarovanému určitý majetkový prospech bez toho, že by mal na to právnu povinnosť a obdarovaný tento dar alebo sľub prijíma.

Oboznámiac sa s obsahom výpovedí účastníkov konania, svedkov a listinných dôkazov dospel odvolací súd k záveru, že vykonané dôkazy nenasvedčujú tomu, že by medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu darovacej zmluvy a žalovaná bola preto oprávnená peňažné prostriedky si ponechať ako dar. Súhlasí s odvolaním žalobcu v tom, že nebola rozhodujúca skutočnosť týkajúca sa toho, že cca dva roky sa nedomáhal vrátenia peňazí. Rovnako aj s tým, že najväčšia siedma časť kúpnej ceny zaplatená na účet žalovanej sama o sebe nesvedčí o skutočnom darovaní. Svedkovia tiež nepotvrdili účasť pri uzavretí darovacej zmluvy, prípadne nepochybné vedomosti o jej uzavretí. Po prevzatí peňazí žalovanou sa tak podiel prislúchajúci žalobcovi nedostal do jeho dispozície. Následne potom žalobca peniaze nevydal napr. žalovanej do ruky alebo príkazom k prevodu alebo výplate peňazí z jeho účtu, ktoré by ako dar prijala. Okrem toho žalovaná v konaní pred okresným súdom ani neargumentovala svoje konanie uzavretou darovacou zmluvou. Nebola tak preukázaná existencia a obsah zmluvného dojednaní v zmysle ustanovenia § 628 Občianskeho zákonníka (darovacou zmluvou darca niečo bezplatne prenecháva alebo sľubuje obdarovanému, a tento dar alebo sľub prijíma).

Rozhodnutie okresného súdu preto podľa odvolacieho súdu spočívalo v nesprávnom právnom posúdení veci a vzhľadom na to ho zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní by sa mal preto okresný súd opätovne zaoberať posúdením konania žalovanej v tom, či nešlo o iný právny dôvod prijatia peňazí a tento subsumovať pod príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka.“

Po vrátení veci na ďalšie konanie v situácii kedy odvolací súd nijako presnejšie neusmernil tunajší súd ako inak právne posúdiť správanie sa účastníkov pred i po odpredaji spoločného bytu, po ktorom si žalovaná ponechala podiel žalobcu, tunajší súd na návrh žalovanej vypočul opätovne účastníkov konania a ako svedkov manželov Y., keď žalobca žiadne návrhy na dokazovanie nemal.

Súd ani po takto doplnenom dokazovaní nezistil žiadnu odlišnú či novú skutočnosť, ktorá by ho viedla k inému záveru než k takému, že žalovaná si oprávnené ponechala peniaze poukávané na jej účet kupujúcimi v súvislosti s predajom spoločného bytu. Preto súd znovu opakuje fakty, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania ako aj ich vyhodnotenie čo do jednotlivosti aj vo vzájomných súvislostiach tak ako mu takéto hodnotenie dôkazov vrátane prejavov účastníkov ukladá § 132 Občianskeho súdneho poriadku.

Súd mal za preukázané, že žalobca skutočne v súvislosti s predajom bytu prejavil neformálne svoju vôľu ponechať žalovanej ako svojej vtedajšej manželke k dispozícii peňažné prostriedky z predaja spoločného bytu.

Je síce právom účastníka podať žalobu na súd kedykoľvek, faktom však je, že žalobca podal túto žalobu dlhý čas potom, čo kupujúcimi boli peňažné prostriedky za odpredaj bytu vyplatené na účet žalovanej, pričom ani jeden z dôkazov vykonaných v konaní nepreukazuje, že by žalobca požadoval od žalovanej svoju čiastku kúpnej ceny niekedy pred podaním žaloby. Žalobca poukazoval na e-mail, ktorý mal zaslať niekedy v polovici roku 2011 svojmu právnenému zástupcovi, faktom však je, že v zásade dva roky od odpredaja bytu nepodnikal žiadne právne kroky na to, aby tieto finančné prostriedky od žalovanej získal. Síce to odôvodňoval tým, že si myslel, že sa k nemu žalovaná ešte vráti, no práve toto jeho vyjadrenie je nepriamym dôkazom o jeho motivácii nechať žalovanej svoju časť kúpnej ceny i vzhľadom na potrebu zabezpečiť ich dve spoločné deti. K náprave vzťahov v manželstve nedošlo, práve naopak manželstvo účastníkov bolo v roku 2010 rozvedené a pokiaľ ani do súčasnosti účastníci vzájomný vzťah neobnovili, je len pochopiteľné, že žalobca si svoje slová o ponechaní prostriedkov žalovanej „rozmyslel“ a podal túto žalobu, a to evidentne vychádzajúc z faktu, že žiadna písomná dohoda takéhoto obsahu neexistuje. Ako ináč si totiž možno vysvetliť osobné vyjadrenia žalobcu, ktorý viackrát požadoval, aby žalovaná v konaní predložila doklad o darovaní peňazí.

Je faktom, že práve najväčšia siedma časť kúpnej ceny bola zaplatená na účet žalovanej. Žalobca nijak nespochybnil, že v tom čase mal svoj vlastný bankový účet. Ak by nechcel svoj podiel z kúpnej ceny ponechať v prospech žalovanej a detí, nepochybne by ako účastník kúpnej zmluvy trval na tom, aby mu podiel bol poukázaný na svoj vlastný účet a nie na účet žalovanej. Ako vyplynulo z výpovedí matky žalovanej i účastníkov, už vtedy boli vzťahy medzi nimi ako manželmi narušené, bývali každý vo vlastnej izbe a preto súd neveril tvrdeniu žalobcu, že peniaze išli na účet žalovanej lebo jej veril. Sám žalobca sa totiž pred súdom vyjadril, že byť sa predával, lebo „už spolu nemohli vydržať“, čo je síce v rozpore s vyjadreniami svedkov o tom, že byť sa predával z dôvodu hroziacich exekúcií ale zasa sa tu v súvisi s ostatnými dôkazmi ponúka iba logické vysvetlenie o poukazaní prostriedkov na účet žalovanej z dôvodu, že žalobca peniaze nechcel a preto nemal žiadne výhrady proti ich zaslaniu na účet žalovanej, ktorá ich následne použila na kúpu druhého bytu pre deti a ich potreby a voči tomu žalobca v tom čase nič nenamietal.

Tiež je faktom vyplývajúcim z kúpnej zmluvy, ktorou došlo k predaju spoločného bytu, z výpovedí detí účastníkov i matky žalovanej, že časť kúpnej ceny sa použila na úhradu dlhov. Preto vzhľadom na už vykonané dôkazy súd považoval za nadbytočné vykonávať listinné dôkazy (č.l. 136 až 241 spisu) navrhované žalovanou stranou na preukázanie toho, že aj zvyšok prostriedkov bol takpovediac „do koruny“ použitý na úhradu potrieb spoločných detí účastníkov L. a M. K.. L. K. potvrdila, že sa rodičia dohodli na kúpe bytu, úhrade dlhov a úhrade ich potrieb ako detí, pričom M. K. sa vyjadril v zásade rovnako. Títo síce neboli priamymi aktérmi takejto dohody svojich rodičov, no je zrejmé, že v tom čase už v zásade ako dospelé deti žijúce so svojimi rodičmi v spoločnej domácnosti vedeli ako ich rodičia - najmä otec, chcú naložiť s prostriedkami obdržanými z predaja bytu. V konečnom dôsledku obe deti účastníkov konania podľa názoru súdu nielen vzhľadom na časový odstup ale aj vzhľadom na spôsob, akým došlo k prenechaniu peňazí ich otcom matke ani nemohli povedať, že v konkrétny deň sa otec s matkou dohodli na prenechaní peňazí. Podľa názoru súdu stav aký nastal medzi účastníkmi konania v súvislosti s peniazmi získanými z predaného bytu pomerne výstižne opísala dcéra účastníkov L., ktorá sa vyjadrila, že otec stále tvrdil, že z predaja bytu nič nechce. Súd nemal dôvod neveriť pravdivosti jej výpovede, pretože i keď označila svoj vzťah k nemu za narušený, jej v skutočnosti kladný vzťah k otcovi bol na pojednávaní dokumentový tým, že bolo na nej zreteľné značné citové pohnutie pri opise zažitej minulosti, pri ktorom používala označenie otca ako „tatino“.

O tom, že žalobca prenechal žalovanej celú sumu, ktorá by mu z predaja bytu prináležala svedčí aj to, že celú dobu s vyplatenými prostriedkami disponovala žalovaná v prospech spoločných detí, čo žalobca v konaní nespochyboval.

Napokon je potrebné uviesť, že verziu žalobcu o tom, že sa so žalovanou dohodli na vyplatení polovice kúpnej ceny nepotvrďuje okrem nedôveryhodnej výpovede jeho samého žiaden vykonaný dôkaz.

Podľa § 35 ods. 1 Občianskeho zákonníka platí, že prejav vôle sa môže urobiť konaním alebo opomenutím, môže sa stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejaviť.

Vzhľadom na vykonané dôkazy žalobca podľa názoru súdu svojim správaním sa pred predajom aj po predaji bytu kúpnu zmluvou zo dňa XX.XX.XXXX dal nepochybné najavo svoju vôľu, že prenecháva žalovanej k dispozícii zvyšné finančné prostriedky pripadajúce na jeho podiel po odpočítaní dlhov. Takýmto konkludentným spôsobom došlo z jeho strany k návrhu na uzavretie zmluvy (§ 43a Občianskeho zákonníka), ktorý rovnako konkludentným spôsobom žalovaná aj prijala (§ 43c Občianskeho zákonníka). Tým došlo medzi účastníkmi k vzniku príkaznej zmluvy, ktorej zmyslom je zaobstaranie určitej záležitosti pre príkazcu. Občiansky zákonník upravuje príkaznú zmluvu v ust. § 724 tak, že príkaznou zmluvou sa zaväzuje príkazník, že pre príkazcu obstará nejakú vec alebo vykoná inú činnosť. Žalovaná ako príkazník naložila s podielom z kúpnej ceny pripadajúcim na žalobcu ako príkazcu tak ako sa na tom obaja neformálne dohodli - kúpila byt pre deti, vyplatila ostatné dlhy a použila prostriedky v prospech detí. Súd preto v konaní nemal preukázané, že žalovaná sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka tým, že by bez právneho dôvodu obdržala za odpredaný byt po odpočítaní dlhov väčšiu čiastku aká by jej patrila podľa § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako polovičnej podielovej spoluvlastníčke. Žalovaná disponovala so zvyškom vyplatenej kúpnej ceny na základe platného právneho úkonu, ktorým bola v danom prípade príkazná zmluva a preto nemá povinnosť zaplatiť žalovanú čiastku žalobcovi podľa § 451 ods. 1 a § 456 Občianskeho zákonníka. Súd preto žalobu zamietol.

V konečnom dôsledku by súd musel prihladiť na námietku premičania dôvodne vznesenú žalovanou, pretože súd uveril jej výpovedi, že dňa 24.07.2009 v byte účastníkov oznámila žalobcovi, že peňažné prostriedky jej boli pripísané na účet. Žalobca nijako dôveryhodne nevysvetlil od koho a kedy sa vôbec dozvedel, že kúpna cena bola kupujúcimi uhradená. Ako uviedli pred súdom manželia Y., ani jeden z nich so žalobcom v kontakte po odpredaji nebol a teda žalobca mohol mať informáciu o úhrade zvyšku kúpnej ceny v podstate len od žalovanej. Žaloba bola podaná na súd po uplynutí dvojročnej subjektívnej premičacej doby podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka plynúcej odo dňa 24.07.2009, kedy žalobca už vedel, že žalovaná má na účte peňažné prostriedky z odpredaja bytu. Koniec premičacej doby pripadá na deň 24.07.2011 a pokiaľ žaloba bola podaná na súd po jej uplynutí dňa 27.07.2011, nebolo by možné žalované právo priznať podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka z dôvodu jeho premičania.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a žalovanej ako úspešnej účastníčke konania súd priznal voči neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania za súdny poplatok 1.121,50 Eur z odporu proti platobnému rozkazu a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 2.541,76 Eur za nasledovné účelne vynaložené úkony právnej pomoci:

- príprava a prevzatie zastúpenia dňa 13.05.2012 v čiastke 353,54 Eur (pri základe určenom podľa § 9 ods. 1 a § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov (ďalej len „vyhláška“)) + 7,63 Eur režijný paušál (§ 16 ods. 3 cit. vyhlášky), spolu 361,17 Eur,
- odpor proti platobnému rozkazu zo dňa 22.05.2012 v čiastke 353,54 Eur + 7,63 Eur režijný paušál, spolu 361,17 Eur,
- zastupovanie na pojednávaní dňa 01.10.2012 v čiastke 353,54 Eur + 7,63 Eur režijný paušál + náhrada cestovných výdavkov (§ 15 písm. a) vyhlášky) za cestu na trase Dolný Kubín - G. a späť (33 km x 2) pri spotrebe motorového vozidla 7,2 litra/100 km a cene paliva 1,599 Eur/liter predstavuje za spotrebované pohonné hmoty 7,60 Eur a náhrada za opotrebenie motorového vozidla (0,183 Eur/km x 66 km) 12,08 Eur + náhrada za stratu času za cestu na pojednávanie a späť za 4 polhodiny pri hodnote jednej polhodiny 12,71 Eur (§ 15 písm. a) a § 17 ods. 1 vyhlášky), čo je spolu 431,69 Eur,
- zastupovanie na pojednávaní dňa 21.12.2012 v čiastke 353,54 Eur + 7,63 Eur režijný paušál + náhrada cestovných výdavkov za cestu na trase Dolný Kubín - G. a späť (33 km x 2) pri spotrebe motorového vozidla 7,2 litra/100 km a cene paliva 1,513 Eur/liter predstavuje za spotrebované pohonné hmoty 7,19 Eur a náhrada za opotrebenie motorového vozidla (0,183 Eur/km x 66 km) 12,08 Eur + náhrada za stratu času za cestu na pojednávanie a späť za 4 polhodiny pri hodnote jednej polhodiny 12,71 Eur (§ 15 písm. a) a § 17 ods. 1 vyhlášky), čo je spolu 431,28 Eur,
- vyjadrenie zo dňa 21.02.2014 k odvolaniu žalobcu proti rozsudku v čiastke 353,54 Eur + 8,04 Eur režijný paušál, čo je 361,58 Eur, plus 20 % DPH (§ 18 ods. 3 cit. vyhlášky), spolu 433,90 Eur,
- zastupovanie na pojednávaní dňa 23.02.2015 v čiastke 353,54 Eur + 8,39 Eur režijný paušál + náhrada cestovných výdavkov za cestu na trase Dolný Kubín - Námestovo a späť (33 km x 2) pri spotrebe motorového vozidla 7,1 litra/100 km a cene paliva 1,180 Eur/liter predstavuje za spotrebované pohonné hmoty 5,53 Eur a náhrada za opotrebenie motorového vozidla (0,183 Eur/km x 66 km) 12,08 Eur + náhrada za stratu času za cestu na pojednávanie a späť za 4 polhodiny pri hodnote jednej polhodiny 13,98 Eur (§ 15 písm. a) a § 17 ods. 1 vyhlášky), spolu 435,46 Eur, plus 20 % DPH, čo je 522,55 Eur,

čo na trovách právneho zastúpenia predstavuje 2.541,76 Eur. Podľa § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku je žalobca povinný prisúdenú náhradu trov zaplatiť právnemu zástupcovi žalovanej.

Vychádzajúc z ust. § 148 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a výsledku konania, v ktorom bola úspešná žalovaná, uložil súd neúspešnému žalobcovi nahradiť štátu trovy konania vo výške 48,92 Eur hrazené z titulu svedočného O.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, písomne vo vyhotovení trojmo na tunajší súd.

V odvolaní musí byť uvedené, kto ho robí, ktorému súdu je určené, ktorej veci sa týka, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup okresného súdu považuje za nesprávny, čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť), uviesť dátum a podpis. Odvolanie treba predložiť v troch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a - sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., odvolateľ bez svojej viny nemohol predložiť alebo označiť dôkazy do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na exekúciu podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok, v znení neskorších predpisov.